

Væsentligt for et saa vigtigt Vaaben som Artilleriet, jeg mener hermed navnlig Feltartilleriet. Det er en Kjendsgjerning, at ved intet Vaaben have blandt Andet Forfremmelsesforholdene stillet sig saa uheldig som ved Artilleriet. En Sølge deraf har været, at man har været mere beredvillig til at gaa ind paa en ikke uvæsentlig og forholdsvis større Udvidelse af de høiere Befalingsmandsposter ved Artilleriet end ved de andre Vaaben. Det er klart, at intetsteds stille Forfremmelsesforholdene sig uheldigere end indenfor en fnevrere Kreds, indenfor et mindre Vaaben. Man er gaaet ind paa at sammenbringe de nuværende 2 Trainekompagnier, som efter den bestaaende Hærordning henligger hver til sit Artilleriregiment, til een Afdeling og gjøre denne selvstændig under en selvstændig Chef. Jeg vil derom sige, at det er Noget, der endogjaa er udover, hvad man fra det andet Things Side har krævet, idet man under Forhandlingerne her i Vinter lod sig nøie med at lade de 2 Trainekompagnier samles under et Artilleriregiment, og jeg behøver ikke at lægge Dølgemaal paa, at naar man har været beredvillig fra Forslagsstillernes Side til at indrømme Trainefdelingene en mere selvstændig Stilling, er det ikke alene af Hensynet til, at Trainet i og for sig er et vigtigt Vaaben, som vil kunne støttes ved denne mere selvstændige Stilling, men ogsaa derved, at vi have modtaget den Indrømmelse fra anden Side, at endel af Trainet er tilligemed en Feltartilleri-afdeling forlagt Vest for Storebelt, idet det maa erkendes, at, naar der overhovedet skulde blive Spørgsmaal om en selvstændig Krigsførelse paa denne Side af Storebelt, maatte en Trainefdeling ogsaa med Nødvendighed blive forlagt derover. Gjenindkaldelsen ved Feltartilleriet er forøget med 1, og derom har man iøvrigt ogsaa ligeledes fra alle Sider været enig. Som jeg sagde ved Indbringelsen af Lovforslaget, have vi ikke turnet tiltræde nogen Udvidelse af Fæstningsartilleriet, idet vi maatte holde Spørgsmaalet om Udvidelse af Fæstningsartilleriet fuldstændig udenfor Behandlingen af Hærloven, saaledes at det skulde staa aabent, naar vi overhovedet kom til at behandle Spørgsmaalet om Befæstningsanlæg. Altsaa Udvidelsen af Fæstningsartilleriet som saadant have vi ikke kunnet tiltræde. Derimod have vi erkendt, at de nye Vaaben, som ogsaa Fæstningsartilleriet har faaet, ere i den Grad komplicerede og kræve en saa dygtig Uddannelse baade hos Befalingsmænd og Mandstab, at vi have maattet være villige til at lade dette Mandstab faae en noget fyldigere Uddannelse, end der findes Sted efter den nuværende Hærlov, saaledes at Forslaget gaar ud paa, at der til fortsat Tjeneste skulde ligge en Styrke af 100 Mand mere end nu, medens til Gjengjæld hele den til Tjeneste liggende Styrke skulde faae en Besparelse i Tjenestetid af 2 Maaneder, eller ud-

trykt paa anden Maade: Nu ligger der 150 Mand til Tjeneste i 12 Maaneder, og efter dette Forslag skal der komme til at ligge 250 Mand til Tjeneste i 10 Maaneder. Man vil imidlertid se, at dette er nogen Forøgelse af den Tid, i hvilken Mandskabet ved Fæstningsartilleriet bliver uddannet. Ligeledes — det er iøvrigt ogsaa Noget, som man her fra alle Sider har været enig om — er der indrømmet Fæstningsartilleriet en Gjenindkaldelse af 3die Aargangs Mandstab i 20 Dage. — Under Ingenieurkorpsen har man indrømmet Oprettelsen af et nyt Kompagni. Det vil erindres, at man under tidligere Forhandlinger var noget angstelig ved Udvidelsen af Ingenieurkorpsen, idet det ogsaa mulig kunde smage af Befæstningsvæsen. Vi have imidlertid faaet Oplysninger, som iøvrigt ogsaa have foreligget under tidligere Hærløvsbehandlinger, om, at det nye Liniekompagni, som ønskes oprettet, er beregnet paa Jernbanetjeneste, altsaa en Tjeneste, der fuldt ud ligger indenfor Felt hærens Omraade, og med denne Bemærkning skal jeg derfor ogsaa anbefale Etableringen af et saadant Kompagni, idet den militære Jernbanetjeneste efter Nutidens Krigsførelse visseelig har en ganske overordentlig stor Betydning, og derfor er det en Selsølgelse, at Vinterstyrken ved Ingenieurerne vil blive noget forøget, nemlig fra 96 til 120 Mand. — I Forslagets § 7 finde vi omtalt de to kommanderende Generaler, og jeg skal her kun notere, at den Forudsætning, som der virkelig svar for Hærloven af 1867 om en vis Deling af Forsvaret Øst og Vest for Storebelt, har i Hærloven fundet sit Udtryk netop paa dette Sted, hvor de to kommanderende Generaler for høert af disse Distrikter omtales, og for at gjøre det klart, at man altsaa heller ikke i dette Punkt ønsker at fravige de Forudsætninger, der forelaa for Hærloven af 1867, har man paany citeret disse Udtryk, som findes i det første Stykke af § 7. — Angaaende Garnisoneringsforholdene har jeg tidligere nævnt, hvad de gaa ud paa, og jeg skal blot bemærke, at den Bestemmelse i Hærloven, at Garnisoneringsforholdene iøvrigt bestemmes ved Lov, ikke vil være hævet ved denne Lov. Det vil altsaa fremdeles være forbeholdt Lovgivningsmagten at træffe Bestemmelse om, hvor Afdelingene skulle garnisonere; men jeg haaber, at, naar først denne Revision af Hærloven er gennemført, vil det heller ikke blive saa vanskeligt at faae gennemført en Lov om Garnisoneringsforholdene, saa at man kan komme til at undgaa den Usikkerhed, under hvilken mange Kommuner naturligvis lide derved, at de ikke kunne være sikrede ved Lov at kunne beholde de Garnisonere, de have. — De større Øvelser ere, som bekendt, indskrænkede fra 45 til 30 Dage, men til Gjengjæld ere de Øvelser, som foretoges i videregaaende Omfang, noget udvidede fremfor de nuværende Lejrøvelser. Medens der efter den